

Visky András

ÁHÍTATOK

Így szép mégis: föltekint a völgybe
 érvén, s hiszi, szólíthatja a magasságot,
 nem tudja nevét noha. odafent meg hallgat,
 mint a nagy madarak, vizet keres tekintete,
 és oldalban heverésző nyáját. s olyan a
 lelke, mint a fa. túlnó a kerítésen, és
 szétekint, mielőtt hosszú álomra térne,
 leveti lombját, kölcsönvett kabátot, a
 teremtó roppant vállára kanyarítja, derűsen
 hagyja a hideg csillagokat maga fölé
 seregleni, s úgy tekint rájuk, mint lemez-
 telenült ágai titokban megérlelt
 gyümölcsseire: törékeny léte első játéka
 ez, s a szavak meg-megkondulnak engedékenyen,
 megmutatják, mit később egyre több titok
 fed, egyre zártabb és határtalanabb, mint
 a tenger, vagy mint a mag, amely a fát
 loppal megrabolta, s e vakságtól lesz egyre
 több ő, miközben büszke törzse lassan
 kiürül, erejét mutatja a viharok mindvégig,
 míg üvöltve egyszer lekaszálja, és vízzel
 hinti meg. Így szép, ha szól, s így, ha
 megkövülten hallgat, nem kevély noha.
 benövi homlokát az idő mohája, s ő ellen
 nem áll, elrendezi maga körül a tárgyakat,
 ablakot tár, éjszakák mély kútjaiban
 fel-felriad

éjszakák mély kútjaiban fel-felriad,
 mikor a hajnal üres ezüstje megcsillan
 felette, mint egy tányér, s egész valója
 súlyát érzi, mint a menekülve pihenő
 vadak, zongora dereng, állva alvó vázák,
 üres tükör, mintha valaki fölé hajolt
 volna, s túl közel került arcához az
 arc, mely elvész mindegyre ismét, és
 hiányzik váltig, szembefordulna, mint
 a napraforgók, rajtuk lépkedve járja
 időtlen útját a nap, s leszegik fejüket,
 ha eltűnik, csak befelé néznek, lesznek
 csupa várakozás, föltekintene ekkor

magából, kihajolna, mint mikor ledobja
fölsőlegét a kő, így válnék küszöb és
az örökkévalóra nyitott néma kapu

•

az örökkévalóra nyitott néma kapu
s az önnön létét először megszólító
gyermek, mikor a világtól máris
elkülönül, és elindul, hogy útját
ismét megkeresse, s nem tekint az
elmaradókra, élete egész tere most
csak árnyék, és minden álomban
milyen otthontalan, nincsenek karok,
hogy átölelnék, s nincs kéz, amely
eleressze, ösvénye hossza annyi csak,
mint a talpa, s nem jár előtte senki,
aki elvezethetné a partra, annyi van
csak, amennyit a szem lát, és vissza
is fordulna féluton, ha valami is
övé maradna, ha volna jelentés,
mihez visszatérhet, ami tagjait
egy testben összetartaná, és szitáján
fölfogná a konzisztens létet, mint
a kotta az elpergő hangokat s a
rács mögött a csendet megállni ki
tudna? elterülni a fák alatt üres
kulaccsal és felidézni még egyszer,
ami elmaradt, s lemondani titkáról
az eljövendőnek? ki tudná a hangot
nem hallani, melyet külön-külön
észlel a rövid életű sejt, a tenger
kondulásait az idők kezdetén magába
zárt mellkas és a szárnyalás emlékét
sejtő tagok? meg-megáll, fának dől,
elég, Uram, maradj veszteg végre,
kiáltja, és továbbmegy

•

elég, Uram, maradj veszteg végre, engedj
szertehullni engem, alászállani
emléktelen kövekre, elfutó vizek
hátára simulni, elindulni, s nem
jutva sehova már, sem verve, sem
diadallal, vidd a viseltes vértet:
én vagyok, s ennyi, szél zúg benne,
mint a barlangok bejáratánál, melyek
nem hagynak visszatérni, csak az

ezerféle idő ütését hallani a kövön,
 mintha gályák vonulnának az éjszakában,
 háttal minden partnak, s minden parti
 tűznek, mely várakozó asszonyok arcát
 vonja elvillanó fényes hajnalokba, s
 pernyét lövell a lakatlan magasba, engedj
 szertehullni engem, legyek gyors, legyek
 saru, legyek a hatalmas ég szegélye,
 kő, tamariszkusz, tenger

•

kő, tamariszkusz, tenger, előre-
 futó és elhaló hullám, ilyenkor
 nem vagy leginkább tán, jelképe
 csak a lehetőknek, eltévedsz hamar
 az ösvénytelen parton, s félni
 tudsz, ha kinyúl érted a víz,
 és kincseit a partra eléd kiszórja:
 nem vagy elég nincstelen, hogy
 közel kerülj most, és mérhetetlen
 légy, miként a víz ütéseitől
 sokasodó idő, ismeretlen hajók
 süllyednek a látóhatár moccanatlan
 vizébe, s akár a kagylók emlékező
 páncélja, a parti homokba fúrják
 egyszer ők is fejük, mint párnába
 a hazatalált riadt gyermek,
 kivetülnek a partra, és elveszni
 nem tudnak soha, *nem lenni* a tenger
 színe előtt legfeljebb, szél
 pengeti az árboz hárfáján a húrt,
 majd éjszaka jöttén nedves köpenyét
 a roncsra teríti, s ott várakoznak
 a parton mindenek, mint a sziklák,
 nem hasonlat semmi sem akkor, és
 nem jelkép, ha angyalok harsonája
 kél, kiemelkedik még egyszer a vízből
 a nap, és ecsetje az örökkévaló
 kifeszített vásznára teríti a tengert